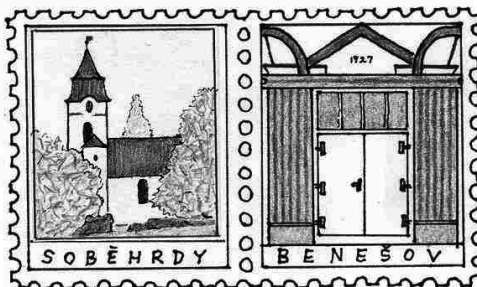

ČÍSLO 66 (1/2011)

BŘEZEN 2011

Věstník evangelických
sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

➤ O službě spravedlnosti

Mám rád akční filmy. Jistě, nepředstavují zrovna vrchol kinematografie. I mezi nimi se však najdou dobře natočené snímky. Občas se v nich objevuje jeden prastarý motiv. Motiv bezpráví, jemuž musí hlavní hrdina, hrdinka či jejich skupina čelit. Které musí nějak překonat a – ze všeho nejlépe – napravit či odstranit. Na rozdíl od většiny detektivek a krimiseriálů na to v akčních filmech někdy nestačí obvyklé prostředky. Domoci se práva v nich kvůli nepříznivým okolnostem nemusí pomáhat ani státní aparát, ani policie, ani zákon, ani soudní dvůr. A tak hrdina bere, jak se říká, spravedlnost do vlastních rukou. I z „pokleslejšího“ filmového žánru si tedy lze – při troše dobré vůle a alespoň občas – vzít jedno: prosazovat spravedlnost znamená odpovědnou akci. Jde o to ji činit a ne po ní jen vzdychat.

Apoštol Pavel v *Listu Římanům* nabádá své čtenáře v podstatě k témuž: ke „službě spravedlnosti ku posvěcení“ (Ř 6,19). Ke službě, při níž je třeba vzít do rukou ono člověku Bohem hozené lano a řádně zabrat. Ježíš ve svém manifestu Božího království blahoslaví ty, kdo pro spravedlnost dokonce musejí snášet nevoli věku tohoto (Mt 5,10).

Protesty řadových muslimů v arabských oblastech Středomoří nebyly a nejsou pouhým fňukáním. Naštvanost na aroganci místních establišmentů a snaha nepřítit o vlastní důstojnost přerostly v akci, kterou lze chápat jako pokus vzít spravedlnost do vlastních rukou ve chvíli, kdy se aparátčící obrnili cynismem. Jak se zde bude situace vyvíjet dál, nikdo netuší.

V eschatologické perspektivě, kterou islám sdílí s křesťanskou tradicí, však lze věřit, že již tam, kde jsou lidé ochotni nasadit se pro spravedlnost, tam v určité předjímce směji a mají zakoušet něco ze spravedlnosti budoucího věku Božího. Ze spravedlnosti, která se nenaplnuje pouhým dodržováním zákona a kterou nezajistí žádná strana, co kdy zvítězí ve volbách nebo společenských převratech. A přitom všem vyhlížet „nové nebe a novou zemi, ve kterých spravedlnost přebývá“ v plnosti (2Pt 3,13).

Dalibor Antalík

Za Ježíšem na loď. Matouš 8,23-27.

Ježíš „vstoupil na loď a učedníci ho následovali.“ Ježíš zve k následování své učedníky. Tak začíná dnešní dobrá zpráva. A aby nebylo pochybností, předchází tomu text, ve kterém slyšíme slova o následování. Jsou však zvláštním způsobem vkliněna do chvíle mezi Ježíšovým rozhodnutím vyplout a samotným vyplutím, o kterém slyšíme v úvodu dnešního textu.

Ježíš v Kafarnaum uzdravoval nemocné a posedlé. Když uzdravil mnoho lidí, ve chvíli, kdy kolem něj byl stále velký zástup lidí, rozhodl se a rozkázal odjet na druhý břeh.

A bylo by jen logické, kdyby pak hned nastoupil do lodě a začala plavba. Ono se ale stalo něco jiného. Totiž v té chvíli před vyplutím stačí k Ježíšovi přijít ještě dva lidé s tím, že jej chtějí následovat a z Ježíšových úst slyšíme slova o nezajištěnosti a zároveň a zejména o (nutnosti bezpodmínečného) následování...:

>>Jeden zákoník přišel a řekl mu: "Mistře, budu tě následovat, kamkoli půjdeš." Ale Ježíš mu odpověděl: "Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil." Jiný z učedníků mu řekl: "Pane, dovol mi napřed odejít a pochovat svého otce." Ale Ježíš mu řekl: "Následuj mě a nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé."<< Mt8,19-22

„Následuj mě!“ můžeme slyšet tedy ještě před tím dnešním pozváním učedníků k plavbě. Ježíš mluví o následování a hned poté následováním začíná i Matoušovo svědectví o utišení bouře: „Vstoupil na loď a učedníci ho následovali.“

Co se dělo v první fázi plavby nevíme, ale z dalšího je zřejmé, že se Ježíš uložil ke spánku a usnul. Přestože se vydává na moře, na pospas živlu, který mnohdy zastupuje všechno to temné a démonské, co se staví proti Bohu, přesto Ježíš uléhá k spánku. Jako by zde zaznívalo ze 4. žalmu: „Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dáváš bydlet.“ Taková je Ježíšova jistota a důvěra v to, že se nebeský Otec postará, ať se bude dít cokoli.

A ono se děje! Náhle se na moři strhla veliká bouře: „A aj, bouře veliká stala se jest na moři, takže vlny příkrývaly lodí,“ slyšíme zde v překladu kralických, kteří svým „a aj“ vystihují náhlost téhle bouře, která přichází zřejmě bez varování v plné síle. A co víc, nejde tu jen o nějakou fujavici se šploucháním, ale o obrovské vlny na moři, přímo zemětřesní, otřesy, které řecký text vystihuje slovem seismos. A je to bouře, je to třesení roztrásající nejen vodní hladinu, nejen loď, ale i učedníky plavící se se svým Pánem. Uprostřed vřavy a burácení vod, které se snaží pohltit loď se teprve dozvídáme, co jsem já již předeslal, že totiž Ježíš spí. „Loď už mizela ve vlnách; ale on spal,“ zní tady skoro jakoby mimochodem.

Dovedete si představit situaci učedníků. Myslíte, že jim zní v uších třeba žalmistovo: „Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří... Hospodin zástupů je s námi, Bůh Jákobův, hrad náš nedobytný...“ (Ž46) Snad někde v pozadí, možná. Z Matoušova svědectví daleko spíše čteme hrůzu učedníků z dotírání živlů, jimž se nedokáží bránit násobenou skutečností, že Ježíš spí. Snad prožívají cosi jako úzkost z Božího odmlčení. Snad se v nich již chystá slovo, které také znají z žalmů: „Vzbuď se, proč spíš, Panovníku? Procitni a nezanevři na nás provždy!“ (Ž44,24)

Z jejich úst však zazní jen přerývané výkřiky v našem překladu umně skloubené do věty: "Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!"

V té bouři ale zní zřejmě jenom výkřiky pokoušející se přehlušit řev moře:

Pane! Zachraň! Zahyneme! Kyrie! Sóson! Apollymetha!

Jako bychom za tím „Kyrie, sóson!“ slyšeli budoucí liturgickou akla-maci církve, zvolání shromážděného sboru:

„Kyrie, eleison!“ „Pane smiluj se!“

„Christe eleison! Kriste smiluj se!“

„Kyrie, eleison!“ „Pane smiluj se!“ Kyrie sóson. V tom slově sóson slyšíme prosbu učedníků o záchranu z nebezpečí ohrožení života, ale zároveň i mnohem zásadnější záchranu rovnající se spáse.

V té chvíli se Ježíš probouzí. Čekali bychom, že utiší bouři a pak se bude zabývat něčím nebo někým dalším (jak to zaznívá třeba v podání Markově, ale i u Lukáše), ale ne tak zde. Oslovení učedníků následujících Ježíše má zde první místo. Ostatní může počkat. A tak se tady uprostřed bouřicích živlů setkáváme se společenstvím učedníků s jejich Pánem, je to společenství na hraně života a smrti, společenství, kde učedníci jsou obklopeni bouří a jediným bodem skýtajícím jakousi naději na záchranu je tu On, Pán, Ježíš Kristus. Co tedy udělá? Osloví je otázkou: „Proč jste tak ustrašení, vy malověrní?“

Tato otázka je obklopena z jedné strany strachem učedníků, z druhé strany svrchovaností Ježíšovou a z větší vzdálenosti na jedné straně bouří nepřátelských živlů, na druhé straně údivem lidí, který bude následovat po utišení bouře. A navíc je tato otázka uvozena v přítomném čase, jak to překládají i Kraličtí, když ji uvozují: „I dí jim“. Jakoby se najednou z prostředí vyprávění Matoušova právě tato otázka chtěla výrazně obrátit nejen k učedníkům plujícím tehdy s Ježíšem na tom Galilejském moři, ale ke všem učedníkům, ke všem, kdo následují Ježíše dějinami i konkrétními dny této naší doby.

Ze středu toho textu zaznívá: „Proč jste tak ustrašení, vy malověrní?“

Kraličtí říkají „ó malé víry“, a tak tomu slovu můžeme rozumět, že ob-rací-li se Ježíš ke svým učedníkům jako k malověrným, neznamená to v žádném případě, že by viru neměli.

Mají však víru, která se neumí plně spolehnout, a tak propadá pochybnostem. Učedníci, kteří jinde buď pouze přihlížejí, nebo jsou dokonce bezradní, neschopní, nechápou, zde jsou osloveni jako ti, jejichž víra se neumí spolehnout, jejichž víra se takřka ztrácí v jejich vlastních pochybnostech.

Tyto pochybnosti pak stojí v naprostém kontrastu s Ježíšovým klidem a jistotou. On nejen že se hned nepustí do akce, ale dokonce ještě v leže oslovuje své učedníky. V klidu a naprostém spolehnutí oslovuje své učedníky a teprve pak se vladařsky zdvihá, vstává, aby zasáhl.

S Ježíšovým vstanutím zde můžeme zaslechnout ozvěnu žalmistova slova: „Povstaň, Hospodine, zachraň mě, můj Bože!“ (Ž3,8...)

A Ježíš „vstal, pohrozil větrům i moři a nastalo veliké ticho.“ V moři a větrech tu můžeme vidět snad až obraz bytostí zla, snad démonů, či neovladatelných vnější sil, které se nepoddávají moci člověka.

Ale poddávají se slovu Ježíšovu. Podrobení se živlů pod toto slovo a náhlá změna rozbouřeného moře v klidnou, tichou lesknoucí se hladinu nám přináší jistou zprávu o tom, že Ježíš disponuje mocí Stvořitelovou.

A to nakonec uznávají i lidé, kteří byli svědky oné události, když zasnou nad tím, co se stalo v otázce: „Kdo to jen je, že ho poslouchají větry i moře?“ A tak otázka: „Kdo to jen je?“ zde spíše než pátráním po jeho jménu je otázkou, co je to zač, jaký je to člověk, či kam patří?

Můžeme tomu rozumět jako uznání přesahu Ježíšovy moci nad lidskými silami.

Podívejme se, kde se tento příběh o utišení bouře v evangeliu podle Matouše nachází. Je to totiž součást řady deseti zázračných činů různé povahy. Ale tento jediný z nich se staví nikoli proti démonským mocnostem či nemocem, ale proti živlům. Je to tak nějak jiné, nemoc útočí na člověka zevnitř, posedlostem člověk často sám otevírá branku, nebezpečí ze strany lidí jsme často připraveni tak nějak po lidsku řešit, ale když se dostáváme pod tlak vnějších sil, rozběsněných živlů, prožíváme pocit bezbrannosti, který je nesrovnatelný s jakýmkoli jiným.

Když jsem uvěřil v Pána Ježíše, najednou se mi začaly osvětlovat mnohé děje mého předchozího života. A v téhle souvislosti jsem si tenkrát vzpomněl a nyní si znovu připomínám chvíli, kdy jsem se ocitl uprostřed řeky, jejíž hladina rychle stoupala nahoru a ke břehu bylo daleko, navíc jsem měl vysoké gumové holinky až po pás, ale hladina postoupila tak vysoko, že mi voda zaplavila i tyhle gumáky a tíha vody v nich mě spolu se stále silnějším proudem strhávala dolů a byl jsem proti tomuto živlu zcela bezmocný. Nebýt tenkrát podané ruky, těžko bych z toho vyvázl. Později se mi tento zážitek zařadil do galerie okamžiků, kdy mě Bůh ochránil před nejrůznějšími útoky a neštěstími.

Mně se tenkrát stala ta věc díky mé zálibě v divoké vodě a můžete si říci, že to není běžná situace člověka dnešních dnů. Přesto si jistě vzpomene, že v posledních letech jsme už mnohokrát mohli slyšet zprávy

o tom, nebo jsme i v televizi mohli sledovat záběry z míst, kde živly berou lidem majetky, dokonce domovy, a tím i to, co často považujeme za velkou životní jistotu.

Svědectví této zprávy o utišení bouře nám však dává jistotu, že i v takové chvíli můžeme a máme volat k Bohu, který je mocen nás vytrhnout z moci živlů a ochránit nás. Stejně tak můžeme spoléhat na Pána cítíme-li se bezradní a bezbranní vůči dějinným silám, vývoji či událostem, před kterými se jako jedinci cítíme býti vydáni na pospas.

A stejně tak můžeme na moc svého Pána spoléhat jako církev, jako společenství učedníků, které Ježíš zve k plavbě s ním. K plavbě, která není jen vyhlídkovou idylkou, ale mnohdy pěkně bouřlivým poskakováním po perejích dějin.

Jakkoli je toto dobrá zpráva pro církev i pro každého učedníka, nacházejícího se v situaci takového vnějšího ohrožení, zřejmě to není ta úplně hlavní výpověď Matoušova svědectví.

Jak už jsem se dříve zmínil, z prostředku bouřících živlů, strachu učedníků, mocného činu Ježíšova a konečného úžasu lidí vyčnívá rozhodnutí Ježíše s učedníky. Krátký, ale silný text, který promlouvá k naslouchající církvi, ať už se jedná o společenství několika učedníků v lodi nebo o sbor shromážděný k dnešním bohoslužbám. A promlouvá k nám, aby nás povzbudil a ujistil, že ať se dostaneme do jakéhokoli ohrožení, i v krajní nouzi smíme a máme volat k tomu, který má veškerou moc. Není místa na strach, který je příznakem malé, pochybující víry. Je zde místo přijít ke Kristu a s plnou důvěrou žádat jej o pomoc.

Matouš nám svědčí o tom, že Kristus je tím, kdo nás ochrání, on je tím, ke komu máme směřovat ve chvílích ohrožení, koho máme s plnou důvěrou oslovovat a věřit v jeho pomoc. Jako jeho jednotliví učedníci, ale také jako církev, jako společenství.

Smíme bez obav volat:

„Kyrie, sósón!“ „Kyrie, eleison!“ Kriste, smiluj se!“

Amen!

Tomáš Dušek

CO NOVÉHO V BENEŠOVĚ

Nový pokladník v Benešově

Od loňského adventu potkáváme v presbyterně za stolem s ležstvy nového pokladníka, bratra Jiřího Šímu. Počítá a zapisuje sbírky, přijímá Vaše saláry a dary a vyřizuje další agendu spojenou s penězi. Ujal se této práce po br. Fratišku Šturcovi. Jemu za dlouholeté pravidelné a příkladně pečlivé vedení pokladních záležitostí děkujeme. K životu ve sboru patří, že se této službě ujmají bezplatně ochotní dobrovolníci, kteří jí ovšem musí věnovat svůj čas i odpovědnost. Vážíme si těch, kdo ji po léta konají a stejně tak jsme vděční za ty, kdo se ji dnes ujmají. Není to žádná samozřejmost.

Hospodaření všech tří sborů v minulém kalendářním roce 2010

Náklady celkem	245 965	303 574,00	104 915
v tom			
. Energie	52 756	65 514,00	21 090
. Opravy	23 879	5 608,00	0
. Cestovné	29 450	23 503,00	5 013
. Telekomunikace	6 020	10 767,00	6000
. SOBR	7 018	8 849,00	0
. Dary	4 500	10 000,00	0
. Seniorátní rep.	6 465	5 828,00	1 200
. Celocírkevní rep.	11 168	10 069,00	2074
. Personální fond	71 000	71 000,00	36 150
Výnosy celkem	259 832	323 892,00	79 765
v tom			
. Tržby z prodeje	12 435	0,00	412
. Zúčtování fondů	10 000	0,00	0
. Sborové sbírky	48 143	33 894,00	40 103
. Dary členů	49 329	61 267,00	23 190
. Salár	113 150	141 267,00	12 300
. Dary ostatní	26 728	86 048,00	3 630
Zisk+, ztráta-	13 867	20 318,00	-25 150
Sbor	Benešov	Soběhrdy	Sedlec - Prčice

Jak jsme letos hospodařili v Benešově?

Jednoduše by se dalo odpovědět – díky velké finanční obětavosti několika sborových bratrů a díky setrvalé obětavosti mnoha sester a bratří jsme na tom mnohem lépe, než vloni. Přesto není důvod k velkému radování. A proč? Protože poměrně znatelně ubývá dárců. Nejvíce je to patrné na počtu salárníků. V roce 2007 jsme evidovali 60 salárníků, v roce 2008 jich bylo 56, v roce 2009 pouze 45 a v letošním roce jen 41.

Ovšem vysoká finanční obětavost jednotlivců narůstá obráceným gardem. V roce 2007 činil nejvyšší salár 9 500,-Kč, v roce 2008 to bylo 8 200,-Kč, v roce 2009 pak 15 000,- Kč a v letošním roce byl nejvyšší zaplacený salár 19 000,- Kč.

Sboroví bratři, kteří odvádějí nejvyšší salár, k němu ještě přidávají nejvyšší dary. Za sbor jim touto cestou děkuji. Ale zároveň děkuji i těm, kdo odvádějí salár v řádu stokorun, protože pro ně to obvykle bývá velmi výrazné odlehčení peněženice, a tudíž i velmi výrazná finanční obětavost. A tak ještě jednou – díky všem, kdo jste salárním či jiným darem sboru přispěli. Ráda bych však tímto stručným komentářem „vyburcovala“ ty, kteří na salár v minulém roce pozapomněli, aby se letos zapojili.

Konkrétní hodnoty jsou uvedeny v tabulce nákladů a výnosů, podrobnosti probereme na výročním sborovém shromáždění.

Pozn. Kromě tabulky nákladů a výnosů za rok 2010, která je uvedena v tomto čísle SOB Ra, najdete na sborové nástěnce v Benešově grafické vyjádření vývoje sborové finanční obětavosti.

Mirka Nulíčková, Benešov

➤ Zpráva staršovstva o sboru Benešov

K 31. 12. 2010 činil **počet členů** našeho sboru **303 duší**. O členství požádal 1 člověk. Zemřeli 4 členové sboru, odstěhovalo se 5 a vystoupili 2.

Bylo požehnáno **3 manželským svazkům**. Svátost **křtu** byla udělena **4 novorozencům**.

Bohoslužby se konaly v Benešově 56x, ve Vlašimi 40x, s průměrnou účastí Benešov 29, Vlašim 8 účastníků. Pravidelně se konaly "bohoslužby pro malé i velké" 1. neděli v měsíci. Před Velikonocemi jsme sledovali matoušovské pašije a po Velikonocích zvěst téhož evangelia o vzkříšení. Během léta nás provázela zvěst knihy Jozue. Od podzimu nás oslovují prorocké výzvy a zaslíbení „Druhého Izaiáše“ (Izaiáš 40–55. kapitola), proroka z doby babylonského zajetí. Bohoslužby mimo kazatele T. Trusiny **připravoval** též ordinovaný presbyter Tomáš Dušek a od podzimu vikář Dalibor Antalík. Přivítali jsme několik hostů. Staršovstvo je vděčné i za službu čtených bohoslužeb, které připravoval br. kurátor Jiří Zavadil a Igor Turzik.

O **doprovod** společných písní se dělili sestra Libuše Marešová na harmonium, Jan Kašpar a Alžběta Trusinová na klarinet, Hana Zemanová na klavír. Ve Vlašimi doprovází sestra Ludmila Volencová. Zvýšenou pozornost věnovalo staršovstvo **službě presbyterů při bohoslužbách**. Léta ji obětavě a pravidelně zajišťoval František Štunc, na podzim si služby začali rozdělovat ve větší míře ostatní presbyteri.

Pro celý rok probíhala **nedělní škola**, kde se cca 5 dětem střídavě věnuje šest sester a jeden bratr, často v páru. Scházeli se také každý měsíc k pravidelným poradám za koordinace Igora Turzika. Osnovu probíraných témat tvořila starozákonní dějprava.

Biblické hodiny se čtrnáctidenně konaly **na Benešovsku** (tj. Benešov, Bystřice, Semovice v úterý; 14x, Vlašimi a Trhověm Štěpánově (čtvrtek; 12x), v Mirošovicích (úterý; 3x) a Voticích (středa 8x). V zimě a na jaře jsme probírali cyklus „Bible a (naše) ekonomická krize“, od podzimu s br. vikářem zpracováváme téma „Násilí ve Starém Zákoně“.

S dětmi jsme na **střeďechňích biblických hodinách** na řaře probírali příběhy čtyř evangelistů v cyklu /Čtyři a ne jeden“. Na 33 setkáních se scházely průměrně 3 děti.

Spolupráce se **střediskem Diakonie ve Vlašimi** se utěšeně rozvíjí. Jeho kapacita, především v azylovém domě pro matku a dítě, je víceméně vyčíszená. Po celý rok jsme tu konali biblioterapii, které se účastnilo zhruba 6 dětí současných i bývalých klientek. Děti se účastnily i víkendových setkání, byly v létě na sborovém táborovém pobytu a nadšeně se podílely na přípravě vánoční hry. Společně jsme připravovali **Den otevřených dveří** v září. Ve vedení Střediska Diakonie ve Vlašimi došlo k několika změnám. V lednu skončil svou práci ředitel V. Janoušek, na jehož místo byla jmenována v únoru Dana Lučanová. Ta však podala rezignaci z osobních důvodů ke konci září. Poté vedla středisko členka správní rady Petra Povolná, která byla posléze jmenována ředitelkou. Její zprávu uslyšíme na sborovém shromáždění.

V posledních letech se nekonají pravidelná setkání mládeže ani třicátníků, ale mladí lidé i rodiny se pravidelně setkávají při „bohoslužbách pro malé veliké“ v Benešově. Někteří mládežníci a mládežnice vypomáhají v nedělní škole další při víkendovkách a na táborech.

Od podzimu koná ve sboru **vikariát** Dalibor Antalík z Prahy. Jsme vděční za jeho kazatelskou, pastorační i katechetickou službu, poctivý přístup i otevřenost k lidem.

Ekumenické kontakty mají v životě sboru důležité místo. Kazatel se každý měsíc účastní setkání duchovních všech církví z Benešova a okolí. Jednou za dva měsíce se konají ekumenické bohoslužby. Spolu s Náboženskou obcí ČSCH v Týnci konáme bohoslužby při svátku Mistra Jana Husa. V Trhově Štěpánově a Vlašimi se setkáváme s Církví bratrskou během ekumenického modlitebního týdne a o Vánocích. Loni se poprvé konaly ekumenické bohoslužby spolu s římskokatolickou a československou husitskou církví ve Vlašimi a máme naději, že tato setkání budou pokračovat.

Z ekumenické spolupráce vyrostla i **duchovenská služba** na oddělení následné péče v **benešovské nemocnici**. Každý pátek dopoledne se tu pacientům, kteří mají zájem, věnuje některý duchovní. Na našeho br. faráře vychází 1–2x měsíčně.

Přednášky pro veřejnost jsme už předloni začali konat ve spolupráci s benešovskou Křesťanskou akademií v městském muzeu. V loňském roce se tu uskutečnilo autorské čtení Pavla Rejchrt. Plánovaný loňský program jsme postupně přesunuli na letošek.

**Na víkend 29. dubna – 1. května chystáme
PŘEDTÁBOROVOU VÍKENDOVKU dětí v Soběhrdech.
Téma: Tvá svoboda nade mnou!
Přihlašujte se v Benešově na řaře.**

**V týdnu 17–24. července 2011 zveme
na TÁBOR VE STRMĚCHÁCH.
Téma: Příběhy soudce Gedeona**

**SBOROVÁ DOVOLENÁ rodin i jednotlivců je naplánována
na 24.–31. července ve Strmýchách.**

**Můžete přijet na celý týden nebo jen na den či dva. Vítání budou
přátelé ze sousedních sborů!**

CO NOVÉHO V SEDLECI - PRČICI

➤ Ekumenické biblické hodiny

Od ledna roku 2010 pořádáme několikrát za rok s místním katolickým knězem společné biblické hodiny. Konají se střídavě na naší a katolické faře. Účast je hojná – k nám se sotva vejde. Minule jsme museli nechat otevřené dveře, aby se dalo dýchat, a tak kromě stísněného prostoru nám byla i zima. Na katolické faře mají k dispozici větší místnost a hlavně krásná krbová kamna.

Na programu se s P. Františkem Masaříkem podílíme. Já si připravuji na pokračování Jakubovu epistolu, P. Masařík knihu Přísloví a knihu Kazatel. Společné biblické hodiny jsou kladně přijímány z naší i katolické strany. Cituji slova jednoho bratra katolíka: „Žijeme léta na jednom místě, potkáváme se, známe se. Ale v neděli chodíme každý jinam. Tak alespoň takhle se sejdeme společně“.

➤ Příběhy z Bible

Navštěvuji děti z Dětského domova v Sedleci – Prčici. Je to školské zařízení pro výkon ústavní nebo ochranné výchovy dětí a mládeže. Děti žijí ve 4 dvojdomcích. V každé části domku bydlí 8 dětí. Chodím každý týden do jednoho z těchto domků. Scházíme se ve společenské místnosti. Obvykle se sejde tak 8 až 10 dětí. Jsou přítomni 2 vychovatelé a zástupkyně ředitele pro výchovu.

Vyprávím dětem příběhy z Bible. Pak následuje rozhovor. Když jsem tam šla poprvé, měla jsem celkem obavy, jak mě děti přijmou a jak to vůbec bude probíhat. Ale dopadlo to dobře. Chodím tam ráda. Mým cílem (nevím jestli splnitelným) je ukázat jim, že existuje také jiná životní alternativa, než s jakou se dosud ve svých životech setkávaly. Líbí se mi debaty, které se rozvinou na základě příběhu, který jsem vyprávěla. Děti mají hodně životních zkušeností a tak se stále dozvídám něco nového.

CO NOVÉHO V SOBĚHRDECH

➤ Zpráva staršovstva o sboru Soběhrdy

Bohoslužby

Centrem setkávání sboru jsou nedělní bohoslužby. V našem kostele jsme se při bohoslužbách sešli v loňském roce 54krát. SVP je vysluhována každou první neděli v měsíci a o svátcích. Křest přijali Jonáš Váša a sestry Barbora a Tereza Podroužkovy. V našem kostele se konala také svatba - Veroniky Kopuleté a Martina Chmely.

Kromě kazatele Petra Tureckého v době jeho nepřítomnosti sloužil též ordinovaný laik René Hudec a jako hosté posloužili faráři Pavel Klinecký, Tomáš Trusina a Pavla Janděčková a emeritní seniorátní kurátor Petr Kraus. Třikrát bylo čtené kázání.

O doprovod zpěvu při bohoslužbách se starají bratři Marek Hudec, Jaroslav Kovář, Jan Rataj a Vladimír Vachoušek.

O Velikonocích a Vánocích zpestřil bohoslužby malý pěvecký sbor vícehlasným zpěvem.

V červnu jsme konali **sborový výlet** do Zruče. Tam jsme dohodli větší spolupráci se zručskými.

O letních prázdninách se konala spolu s benešovskými **sborová dovolená** ve Strměchách. Z našeho sboru se přijeli někteří podívat na den, zdařil se společný výlet na rozhlednu Pipalku na Křemešníku.

3.10. jsme konali **bohoslužby na Krásné Hoře** (s vysluhováním SVP) k uctění památky našich předků.

Loni se nás také dotkly tři **pohřby**. Zemřela Vlasta Boháčová, Václav Škvor z Vranova, v benešovské obřadní síni jsme se rozloučili se sestrou Samkovou ze Sázavy.

Děti

Náš sbor má v současnosti více předškolních dětí. Nechodí do kostela pravidelně. Na vině je často prostý fakt vzdálenosti našeho kostela od nádraží. Tím trpí nedělní škola, která se koná nepravidelně. Nemáme také dost učitelů nedělní školy, kteří by byli ochotni vzít si službu i s rizikem, že zrovna v danou neděli děti nepřijdou žádné. Pozitivum evangelické tradice spočívá mj. v tom, že sbory jsou schopny nabídnout tuto službu mladým rodinám, které přijdou do kostela. Je velká škoda, že se nám tato služba nedaří. S dětmi rodin, které se většinou z důvodu větší vzdálenosti nedostanou do kostela pravidelně, navazujeme kontakty různým způsobem, buď biblickými hodinami v rodinách, nebo poslední dobou setkání na tzv. třicátnících, které se konají v husitském sboru v Čerčanech, který je na železniční trati a je lépe dostupný.

Děti spojuje tradiční akce Setkání dětí v Luhu u Čimi. Byť se od loňska scházíme v méně příhodném čase – poslední týden v srpnu, jsou vedoucí i děti rozhodnutí pokračovat. Vedoucí se dokonce začali setkávat i mimo pracovní přípravy tábora. Vytvořila se tak postupně skupina lidí, kteří si mají co říci i mimo své povinnosti. Tato skupina prorůstá i do naší mládeže, což je velice dobře.

Konfirmandi

Scházíme se více méně pravidelně s Jonášem, Jakubem, Kristinou a Kateřinou. Častěji se setkávám s Jakubem a Jonášem, protože Kačka Šafaříková nemůže chodit pravidelně v týdnu. Celá skupina se tedy sejde cca 1x měsíčně v sobotu odpoledne.

Mládež

Mimo pravidelná 14ti denní setkání na husitské faře v Čerčanech jsme uskutečnili také 2x celodenní výlet. Jednoho výletu s mládeží se účastnil i římskokatolický farář Martin Janata, poté jsme v Týnci hráli volejbalový zápas s mládeží tamní Jednoty Bratrské kazatele Stanislava Škvora.

Větší akcí byl červnový **Churchtek**, pořádaný pražským Seniorátním odborem mládeže (SOM). Konal se opět kolem husitského kostela v Čerčanech s velkou účastí nejen naší mládeže. Na Churchteku vystoupilo více skupin, festival byl ukončen zásahem policie při vystoupení farářů Petra Tureckého a Petra Wagnera. Oba faráři se shodli, že jejich vystoupení v rámci experimentální skupiny der Brutal Einkaufser Zwei nemohlo být ukončeno velkolepěji.

Mládež se částečně přelévá do dvou skupin – ta druhá se schází v neděli a tvoří ji z větší části katolická mládež. Tato skupina připravuje i Alfa kurzy.

Víkendovky

V našem sboru se konalo několik víkendovek pro děti a konfirmační mládež. 5-7.3.2010 – víkendovka pro konfirmandy s Mikulášem Vymětalem na téma Víra. 7-9.5.2010 to byla víkendovka pro děti s Tomášem Trusinou, 21-23.5.2010 se konala víkendovka mládeže na téma Letnice s Petrem Wagnerem a spol.

20.11.2010 to byla víkendovka konfirmandů společně s Tomášem Trusinou, Daliborem Antalíkem, Mikulášem Vymětalem v Prčici. Víkendové akce přispívají k posílení vztahů ve sboru a jsou důležitou součástí pro vytvoření vazeb mezi účastníky.

Tricátníci

Povedlo se rozjet setkávání tricátníků – stejně jako mládež, má i toto setkání ekumenický charakter. Tricátníci se scházejí od prosince každý měsíc. Schůzky tricátníků jsou také pomoci pro navázání kontaktů mezi

lidmi. Program bývá různý, pevně jsou biblické výklady. Před samotným začátkem nabízí Petr Wagner společně modlitby a chvály. Součástí setkání je především rozhovor mezi účastníky a navázání přátelství. V tomto smyslu má křesťanský sbor velký potenciál – jako zprostředkovatel kontaktů mezi lidmi v přátelském a důvěrném ovzduší.

Senioři

Pravidelně se scházejí senioři. Scházíme se po rodinách i na faře. Součástí je biblické zamyšlení, René Hudec promítá fotografie z cest, promítání doprovází rozhovory. Všechna témata se nějak vztahují k víře, sboru, i často probíráme různá společenská aktuální témata.

Staršovstvo

14.3. 2010 bylo zvoleno výročním shromážděním sedm nových presbyterů (jeden zůstal od předchozí volby), 27.6. pak proběhla **instalace staršovstva** pod vedením konseniora Tomáše Trusiny. Staršovstvo se sešlo v roce 2010 desetkrát a věnovalo se záležitostem organizačním, stavebním i pastoračním.

Sbor a jeho působení navenek

V kostele proběhly dvě **výstavy obrazů** – Čestmíra Sušky a Michala Tomka. Zvláště vernisáž obrazů M. Tomka byla hojně navštěvena. Výstavy tak pomáhají známosti sboru v okolí.

Na jaře měl u nás **koncert** písničkář Slávek Klecandr.

Na podzim se konal tradiční **bazar** použitého oblečení. Bazar je největší společnou akcí, kterou náš sbor pořádá. Sejde se na něm mnoho lidí všech generačních skupin. Zvláště letos, při rostoucím státním ekonomickém tlaku na chudší lidi, jsme si uvědomili, že bazar je stále větší pomocí pro lidi, kteří nemají na to, aby nakupovali nové drahé oblečení.

Sbor je členem občanského sdružení Tři, které provozuje **hospic** v Čerčanech. Kazatel Petr Turecký zde koná duchovenskou službu, dochází průměrně 2x za měsíc a účastní se též supervizních setkání vedených MUDr. Kalvínskou z Motolské nemocnice. Na chodu hospice se podílejí také dobrovolníci ze sboru. Kurátor Jan Rataj je členem správní rady.

Sbor se zúčastnil v červnu obecních oslav 650 let založení obce Soběhrdy.

Při zahájení každoročního cyklistického závodu Železný dědek 29.8.2010 proslovil Petr Turecký úvodní řeč.

Manželé Pivoňkovi vydali **publikaci Mgr. Václava Škvora** o minulosti evangeliků v regionu.

Br. Pivoňka také uspořádal akci **otevření studánky** v rodných Mačovicích, kterou pojal ekumenicky, pozval zástupce všech okolních církví. Tím tak přispěl k rozšíření povědomí o našem sboru.

Do působení sboru navenek patří také časopis Soběhrdský bratr, který vydává společně soběhrdský, benešovský a přický sbor. Časopis vychází čtyřikrát ročně.

Pomník Jana Husa

Loni jsme uvažovali o možnosti získání grantu na úpravu pomníku (blíží se výročí 600 let v roce 2015). Oslovili jsme akademického sochaře Āestmíra Sušku, který návrh připravil a předložil kresbu popisující novou podobu pomníku. Návrh Āestmíra Sušky nebyl přijat, dohodli jsme se na úpravě stávajícího pomníku vlastními silami.

V červnu se potom konala brigáda, pomník byl vyčištěn a zbaven plevele. Dále se uvažuje o jeho vyrovnání a úpravě podloží.

Ekumena

Pravidelné setkání farářů se koná každý měsíc, na základě těchto setkání se domlouvají pravidelné ekumenické bohoslužby. Bohužel nejsou našimi členy příliš navštěvovány. V květnu kázal v našem kostele římskokatolický farář Martin Janata.

Pravidelně se scházíme k **přednáškám** Mudr. Klenovce o hudbě – což je také příležitost k setkání s katolickou obcí.

16.4. měl Petr Turecký na fare v Pořiči přednášku o italském barokním malíři Caravaggiu.

Od podzimu jezdí Petr Turecký kázat do **Zruče n. Sázavou** vždy jedenkrát do měsíce, doprovází jej na cestách i hudebně br. Vachoušek. Situace ve Zručí není příliš veselá, jak z finančních důvodů, tak z důvodů počtu členů sboru, což jsou dvě propojené a na sobě závislé veličiny. Tak se nám jeví naše podpora – alespoň duchovní – jako důležitá.

Farář se zúčastňuje také těchto mimosborových aktivit: pracuje jako redaktor časopisu Protestant, působí jako virilní člen pražského SOMu, podílí se na akcích, které tyto platformy připravují.

Staršovstvo upřímně děkuje všem, kteří se na činnosti sboru podílejí. Bez přispění mnohých by život sboru byl méně pestrý.

*Staršovstvo soběhrského sboru
Soběhrdy, 4.3.2011*

MARIE BOHÁČOVÁ - 87 let

Marie se narodila 25.2.1924 v Soběhrdech, když bylo mamince 30 let. Byla třetí ze čtyř dětí. Nejstarší sestřička Ladislava zemřela ve dvou a půl letech na srdeční vadu. Další sestra Růženka zemřela ve 13 letech také na srdeční vadu. Snad to bylo proto, že rodiče byli vzdáleně příbuzní, tato diagnóza se však nikdy nepotvrdila. Marie měla ještě mladšího bratra Jaromíra. Ten se dožil dospělého věku, zemřel nedávno, v roce 2004.

Maminka byla rozená Šilínková z Petroupimi. Byla nejstarší z deseti dětí, zůstalo jich osm. Tatínek Karel Boháč se narodil v Soběhrdech, v hospodářství č. 24. Měl

dva bratry a dvě sestry. Za první světové války musel na frontu. Marie vzpomíná, že otec prodělal ve válce v zákopu nějakou těžkou nemoc – byl v agónii. Byl v Karpatech i v Rusku jako zajatec.

Nejstarší bratr tatínka Emil působil u císařského dvora ve Vídni. Byl vysoký - musel mít přes metr devadesát, aby tam mohl sloužit. Podporoval rodinu, posílal peníze z Vídně. Petroupský strýček Ladislav byl legionář.

Tatínek se vrátil z války v roce 1918 a s maminkou se vzali r. 1919. Po svatbě bydleli spolu v chalupě, kterou koupili rodiče nevěsty. Bydlení bylo nuzné, novomanželé bydleli ještě s tatínkovou mladší sestrou a babičkou. Doma bývalo smutno, maminka se těžko vyrovnávala se ztrátou dětí.

Marie chodila 5 roků v Soběhrdech do veřejné obecné školy (její maminka ještě chodila v Soběhrdech do evangelické církevní školy) a pak 3 roky do dívčí občanské školy v Benešově. Pak byla doma - pracovala v hospodářství.

V 17ti letech chodila do tzv. hospodinské školy (děvčata chodila od května do konce září. Kluci chodili od listopadu do dubna). Učili se tam vařit a šít, kluci měli zahradnictví.

Doma dělávala Marie obvyklé dětské práce, čistila boty rodičům, starala se o pořádek v domě i na dvoře. Rodiče měli prasata, koně, krávy, vše na jednom dvoře. Celkem 12 kusů dobytka – dorůstající jalovice, býčci... Tatínek mívával dva koně a hřibata. Hřibata vždycky prodali.

Marie vzpomíná, že se na vesnici říkalo lidem statkáři nebo chalupáři podle počtu hektarů, které jim patřily. Chalupníci měli kolem deseti ha. Statkáři měli nad 20 ha. Za druhé světové války šla Marie málem na nucené práce do Říše, naštěstí ji pomohl tehdejší starosta Soběhrd (formálně změnil louky, které patřily rodině, na pole. Tak měla najednou rodina o něco víc hektarů polí – tedy nad 12 ha a ze zákona tedy Marie musela pomáhat rodičům na poli).

Po válce bydleli společně s rodiči, bratrem Marie a jeho manželkou a dětmi. Rodiče se nakonec rozhodli, že postaví pro sebe a Marii ještě malý domek (v němž dnes Marie bydlí). Bratr Jaromír hospodářství rodičů zdědil. Začali tedy stavět – v nejhorším období – v padesátých letech. Nebyl ani materiál, ani čas.

Marie musela v té době jít pracovat do družstva, aby mohli žádat o povolení na stavbu domu. V družstvu pracovala v kravíně – dopoledne mohla pomáhat na stavbě. Od dětství se brzy probouzela. Jeden týden stávala před třetí - do kravína. Druhý týden měla odpolední. Z dnešního pohledu je těžké si představit, že se takové tempo dá vůbec ve zdraví vydržet.

Domek šťastně postavili v roce 1959. Tehdy rodiče již byli v důchodovém věku. Maminka (nar.1894) šla do důchodu v 65 letech, měla nemocné koleno. Zemřela v roce 1993, takže se dožila téměř sta let.

Tatínek se narodil 1890, dožil se 84 let.

Marie ve 47 letech šla pracovat do Bedrče v přidružené výrobě družstva. Protože byla často nemocná, slibovali ji lehčí práci, ale nebyla. Vyráběla se tam péra do strojů.

Marie vzpomíná, že často a ráda v kostele zpívala. Za Voborníků, i za br. faráře Koutného zpívala v pěveckém sboru.

FRANTIŠKA BEZOUŠKOVÁ - 90 let

Sestra Bezoušková pochází ze staré evangelické rodiny Koštůrových z významné evangelické moravské obce – Hošťálkové ze seniorátu Východomoravského.

Narodila se 8.3.1921, jako druhá z pěti dětí. Měla tři sestry a jednoho bratra. 8. 4. 1921 byla pokřtěna. Tatínek Fanyňky byl domkář Jan Koštůr. Maminka se jmenovala Rozína, rozená Adámková, dcera domkáře z Mikulůvky. Obě rodiny byly evangelické.

Jak se dostala Fanyňka až do dalekých Soběhrd?

Její starší sestra Emilie pracovala na statku u Zachů v Petroupimi. Fanyňka se se sestrou vystříдалa ve službě.

Přistěhovala se do Petroupimi ve svých 15 letech. Sestra odjela zpět domů, Fanyнка zůstala.

Od začátku chodila do kostela do Soběhrd. Manžela Stanislava (nar. 27.10. 1912, rodiče: František Bezouška, Emilie, roz. Zoulová) potkala na mládeži v Soběhrdech v roce 1937. V roce 1939 se vdávala v Soběhrdech. Fanyнка vzpomíná, že tenkrát byly najednou 2 svatby. Vdávala se ještě sestra nastávajícího manžela: Marie Bezoušková za Františka Škvora z Petroupimi.

Hned po svatbě se mladí manželé přestěhovali do Čerčan na Bulánku. Do Stanislavova rodného domu. Manžel byl ze statkářské rodiny, jeho rodiče nechtěli svatbu dovolit vzhledem k finanční situaci Fanyňky. Tak si mladí lidé vymysleli, že se musí brát. Rodiče se po čase divili, že pořád není vidět břicho. Fanyňka zažívala od rodičů manžela – zejm. své tchyně mnoho ústrků. Dokonce ji manželovi rodiče nechtěli dávat jíst. A tak se mnohdy stávalo, že Stanislav kupoval jídlo tajně a v noci jedli tajně spolu. Kdyby měl manžel Stanislav bratra, jistě by Stanislava vydědili. Nebylo však dědice rodin-

ného gruntu, tak novomanželé mohli zůstat.

Narodily se jim postupně dcery: Stanislava, Květoslava, Marie. Manžel pracoval jako zaměstnanec dráhy – jako topič na lokomotivě.

Celé roky chodili (společně s paní Vaňkovou) pěšky z Čerčan do soběhrdského kostela. Manželé se podíleli společně na sborovém životě. Stanislav Bezouška byl také byl presbyterem. Zemřel v roce 1985 (25.10.)

Fanyňku celý život provázely evangelické písně, ráda se účastnila sborového zpěvu. Vždy se zúčastňovala aktivně různých akcí sboru – i v době, když už špatně chodila. Vděčně pamatuje na br. faráře Ondru.

Pracovala až do důchodu v čerčanském JZD. Celý život byla zvyklá na velmi tvrdou práci. Poslední léta před důchodem pracovala v tomtéž JZD jako skladnice. Dnes (14 let) bydlí se svou nejmladší dcerou Marií v Čerčanech. Postupně měla Františka 6 vnoučat a 11 pravnoučat, 2 prapraproučata.

Dřív chodila pravidelně na setkání seniorů do Soběhrd, poslední dobou, když se již nemůže tolik pohybovat, navštěvujeme Fanyňku společně. Ona vzpomíná často na náš sbor v modlitbách. Je tak naší velkou přímluvkyní u Pána Boha. Její narozeniny jsou pro nás velkým svědec-

tvím člověka, který byl po celý svůj život věrný evangeliu. Dodnes čte denně Bibli – opírá se o i jako velikou životní posilu v dobách strastiplných i nadějných.

Hospodine, děkujeme ti za životy Mařenky Boháčové a Fanyňky Bezouškové, za jejich svědectví o Tobě a prosíme o požehnání pro ně a jejich rodiny. Prosíme, dej jim sílu i trpělivost na boj s útrapami stáří. A prosíme, žehnej jim i našemu společenství, abychom i my dovedli přijímat evangelium s takovou prostotou a čistotou jako naše milé sestry. Amen.

DOPORUČENÉ KNIHY

Jan Balabán

Co se nedotýká našeho srdce, nemá cenu, ale našeho srdce se může dotknout skoro všechno. J.B.

V roce 2010 zemřel náhle, ve věku 49 let, Jan Balabán, jeden z nejlepších současných českých spisovatelů. Jeho kniha *Možná, že odcházejme*, byla v roce 2004 vyhlášena Knihou roku a o rok později získala cenu Magnesie litery.

Román ***Zeptej se táty*** vyšel až po jeho smrti. Také tato kniha se opět umístila na prvním místě v anketě Lidových novin Kniha roku 2010.

Ústřední událostí posledního románu Jana Balabána je umírání a smrt člověka, jeho vlastním vnitřním dějem je ovšem náročné hledání života. Neboť ten se ve své hloubce vždy musí teprve najít. Teprve znovu vynaleznout. Všichni jsme v jistém smyslu podobni postavám z toho podivuhodného, přelévavého příběhu Jana Balabána, plného rozhovorů a samomluv i tich. Příběhu, ve kterém se hledá pravda a nachází opravdovost. Všichni se v našemездеjším ubývání snažíme zjistit něco o podstatě skutečnosti, nebo alespoň u něčeho podstatného chvíli být. (Kosmas)

Při příležitosti Balabánových nedožitých padesátých narozenin vyšla v nakladatelství Kalich letos začátkem roku kniha vzpomínek ***Honzo, ahoj!*** *Almanach k nedožitým padesátinám spisovatele Jana Balabána přibližuje jeho život a svět očima těch, kteří se s ním setkali osobně. Přes čtyřicet textů vytvořili nebo uchovali členové jeho rodiny, přátelé, spolupracovníci a čtenáři, vesměs "lidé slova" – básníci, spisovatelé, kazatelé, ale také výtvarní umělci či fotografové. Kniha postupuje od dětství a prázdninových zážitků ve Sněžném na Vysočině ke vzpomínkám členů evangelického sboru ve Vítkovicích, přátel z ostravského gymnázia či olomoucké univerzity. Procházky po oblíbených místech zachycují vlastní fotografie Jana Balabána, které komentuje jeho žena Petra Sasínová. Po básních a obrazech jeho bratra, malíře Daniela Balabána, následují texty od první ženy Heleny i dětí Lukáše a Marie. Nakonec se kniha vrací do dětství a k počátkům tvorby v raných denících. (Kosmas)*

Hebe Kohlbrugge, DVAKRÁT DVĚ JE PĚT Můj nevypočitatelný život od roku 1914

Benešovský sbor nějaký čas udržoval kontakty s nizozemským reformovaným sborem ve Veghelu. Nyní si můžeme přečíst paměti protagonistky kontaktů mezi křesťany v západní a východní Evropě, Hebe Kohlbrugge. Ne nadarmo se její kniha jmenuje Dvakrát dvě je pět. Máme před sebou svědectví křesťanky, která nekalkulovala pragmaticky s tím, co poměry člověku dovolí. Právě naopak, s vírou, že Hospodin otevírá předem nevypočitatelné možnosti, se angažovala „proti“ běhu dějin. A především osvědčovala solidaritu lidem osamělým či odmítaným v jejich zápasech. Vzpomíná na své angažmá v předválečném i poválečném Německu a v zemích komunistické východní Evropy. Knihu lze doporučit i nejmladší generaci jako svého druhu dějiny Evropy od nástupu nacismu po pád komunismu.

Předmluvu napsal Ladislav Hejdánek. Přeložila Monika Žárská.

288 stran formátu A 5, pevná vazba, bohatý fotografický doprovod.

Doporučená cena 248 Kč.

Objednejte u EMAN, Husova 656, 256 01 Benešov, tel. 31772215, eman@evangnet.cz; <http://eman.evangnet.cz>

➤ **Výzva na obranu knih**

Ekonomičtí ministři zveřejnili plán daňové reformy, podle níž by se měla zvednout DPH na knihy z 10 % na 20 %. Takové zvýšení vážně ohrožuje budoucnost českých knih. Pokud se cena knih zvýší, spousta titulů nebude mít ani šanci vyjít, další knihy budou tak drahé, že si je mnozí nebudou moci dovolit koupit. Je očividné, že toto rozhodnutí může mít fatální následky především pro sociálně slabší vrstvy obyvatelstva. Vzdělání se tak stane pouze záležitostí elity. Svaz českých knihkupců a nakladatelů proto vydal *Výzvu na obranu knih*, kterou hodlá předložit vládě a českému parlamentu.

S touto výzvou se můžete seznámit ve svých sborech a svůj souhlas podpořit svým podpisem na podpisovém archu, který zde bude rovněž k dispozici. Ti, kteří se v dohledné době do kostela nedostanou, mají možnost podepsat *Výzvu* přímo na internetu:

(<http://sckn.cz/index.php?p=vyzva>)

Poznámka nakladatele

V jedné debatě se mne jako nakladatele ptali, představuje-li zvýšení DPH u knih opravdu takovou tragédii. Pro zajímavost jsem si udělal kalkulaci na právě vydávanou knihu. Po zapracování zvýšené 19% DPH vyšla cena zhruba o třetinu vyšší: místo 248,- za paměti Hebe Kohlbrugge 355,- Je

to samozřejmě způsobeno tím, že nejsem plátce DPH. Nejen že budu platit víc tiskárně, ale také musím poskytnout vyšší rabat distributorovi a většině knihkupců (vlastně už 60% z prodejní ceny knihy).

Velkou část kvalitních románů, sbírek poezie ale např. i vkusných knih pro děti vydávají v naší zemi právě malí nakladatelé. Ti, kteří nehledí jen na zisk, ale pomáhají do světa kvalitě. Zrovna tak se ale k zájemců dostává i odborná literatura.

Naše politická reprezentace nakladatele nikdy nerozmazlovala nějakou velkorysou podporou. Znalci oboru mají přitom za to, že ekonomická šikana v podobě zvýšené DPH bude mít na produkci knih stejně devastující dopad, jako cenzurní zásahy a likvidace nepohodlných nakladatelů a spisovatelů po r. 1948 či 1968. Z nabídky zmizí mnoho kvalitních titulů. Lidé, kteří obětavě a s nasazením vlastního času a prostředků pomáhají na svět dobrým věcem, budou mít o důvod víc myslet si, že každý dobrý skutek musí být po zásluze potrestán. Lidé přestanou číst inspirativní knihy. Metastáze bulváru získají zas o kus víc veřejného prostoru. Společnost celkově zhoupne a bude náchylnější k manipulaci.

Společensky symbolická rovina je možná nejzávažnější. Mnoho z těch, kteří se dokázali komunistům nepřizpůsobit nebo vzdorovat, a kteří pak stáli čele revolty, zvané sametová revoluce, se rekrutovalo z prostředí, kde se organizovalo vydávání nepovolené literatury, samizdatu. Dvacet let po pádu komunismu se režim, který i díky nasazení těchto lidí mohl vzniknout, obrací proti nim. Stáváme se demokracií, která si uhryzává své vlastní kořeny. Chceme s tím něco dělat - třeba jako českobratřští křesťané, kteří se kdysi pyšnili svým písmáctvím a vztahem ke knižní kultuře?

Tomáš Trusina (tentokrát jako nakladatel)

EKOLOGICKÉ OKÉNKO PETRY M.

Mizení a návrat tradičních krajových a regionálních odrůd

Poslední léta se to u nás hemží cizokrajnými rostlinami. Pěstují se banány, pomeranče, fíky... Zahrádkáři se předhánějí v tom, kdo vypěstuje nejexotičtější rostlinu. Pomalu a neslyšně se vytrácejí z našich zahrad i krajiny tradiční krajové a regionální odrůdy.

Přitom čím déle je rostlina pěstována v dané oblasti, tím lépe je adaptována na zdejší podmínky - je odolnější.

Zachování a rozmnožení místních odrůd si dala za cíl společnost **Gengel**. Gengel je jméno staré krajové odrůdy nahého ječmene, která byla na východní Moravě pěstována po staletí generacemi rolníků. Osivo gengelu bylo předáváno z pokolení na pokolení, z generace na generaci.

Tuto prastarou obilninu s tmavými zrny používali lidé na přípravu kaší a koláčů a vysoce ji oceňovali. Jako jedna z mála krajových odrůd se gengel zachoval až dodnes, řada cenných starých odrůd a plodin již nenávratně zanikla.

Gengel je také jméno obecně prospěšné společnosti pro ochranu rozmanitosti života - biodiversity, která si vytkla za cíl aktivní záchranu, množení a pěstování starých a zapomenutých užitkových rostlin a plemen hospodářských zvířat. Tyto představují významné kulturní dědictví minulosti, mohou sloužit nejen vědeckému šlechtění a genetice ale také znovu poskytovat mnohý užitek i přímo v pěstování, protože jsou odolné, nenáročné na podmínky a nutričně cenné. V dnešní době, kdy se zemědělství industrializuje a mění ve výrobu potravin je velmi důležité zachovat a pěstovat staré odrůdy a užitkové plodiny jako živé organismy v přirozených podmínkách ekologického zemědělství. Tak je lze udržet jako důležitou součást rozmanitosti života.

Gengel je obecně prospěšná, nezisková, nevládní organizace v České republice, která usiluje o uchování agrobiodiversity, její využití i popularizaci u veřejnosti. Společnost navazuje na celou řadu soukromých iniciativ i úsilí nevládních organizací v této oblasti působících v ČR. Gengel rozšiřuje staré odrůdy a informace o nich, úzce spolupracuje při pěstování s malopěstiteli, zahrádkáři, biozemědělci, mladými lidmi a dalšími zájemci.

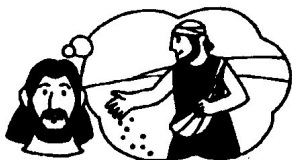
Díky této společnosti existuje výměnná síť mezi zahrádkáři. Každým rokem je sestaven seznam odrůd, které si může zahrádkář objednat, pěstovat a dále šířit ve svém okolí. Každým rokem se přidávají nové odrůdy. A ty původní, již zaniklé, se takto mohou vracet do našich zahrad.

Nejpopulárnější zeleninou, se kterou je Gengel často spojován, jsou tzv. divoká rajčata. Letos jsem poprvé stihla uzávěrku objednávek (která je vždy na samém začátku března) a těším se, že mi přijdou semínka. Divoká rajčata by měla vynikat výbornou chutí a vysokou odolností proti nemocím. Po sklizni se z dobrých zralých plodů seberou semena a uchovávají pro další pěstování i šíření ve svém okolí. Zpráva o pěstování spolu s přebytky semínek pro další zájemce se zasílá zpět na Gengel.

Vytvořte si i vy své vlastní místní druhy, stačí každý rok na konci léta sebrat semena a na jaře znovu použít. Každým rokem získáváte tak rostliny, které jsou více a více přizpůsobeny právě tomu vašemu prostředí a podnebí. A navíc ušetříte:-)

Zdroj: <http://gengel.webzdarma.cz/>; více informací o mých (nejen) zahrádknických počinech: www.ekozahrada.blog.cz

Petra Macháčková

*Já jsem chléb života;
kdo přichází ke mně,
nebude nikdy hladovět.
Jan 6, 35*

JEŽÍŠOVY OBRAZY ANEB NA STOPĚ NEJVĚTŠÍHO TAJEMSTVÍ ŽIVOTA letní setkání dětí v Luhu u Čími na břehu Slapské přehrady

Milí kamarádi a rodiče,

zvezme vás na tradiční letní setkání dětí a mládeže v Čími. Pán Ježíš ve své době chodil mezi obyčejnými lidmi a vyprávěl jim o nebeském království. Chtěl, aby jeho slovům všichni rozuměli, proto používal podobenství. Podobenství je vlastně takové přirovnání k něčemu, co tehdejší lidé dobře znali. A tak hovoří například o muži, který na jaře seje obilí. Hovoří o tom, že ne každé semínko vydá úrodu a o tom, co takovému semínku k růstu pomáhá a co mu škodí. I naše důvěra Pánu Bohu je takové semínko, o které je potřeba pečovat, aby mohlo růst. A tak Tě srdečně zvezme na cestu s Ježíšem plnou nových objevů a dobrodružství, na které se od něj určitě naučíme i něco víc, než jen pěstitelské dovednosti.

Zdraví vedoucí

Ještě pár údajů:

- KDY? ➤ Od soboty **20. 8. 2011** do soboty **27. 8. 2011**
- KDE? ➤ Stanové tábořiště „Dům Dobré naděje“ v Luhu u Čími
- PRO? ➤ Děti a praktikanty ve věku od 6 do 17 let
- CENA? ➤ 1 200,- Kč

Milí rodiče, pokud se rozhodnete svěřit nám v důvěře svá „dítka“, vyplňte přihlášku a zaplat'te zálohu ve výši 600,- nebo můžete zaplatit částku i celou. Vše můžete poslat na níže uvedenou adresu nebo osobně předat nejpozději do 20. června 2011 na faře nebo Věře Hudcové. Prosíme, abyste na přihlášce připsali informaci o stanu.

Adresa: Farní úřad ČCE, Soběhrdy 21, 256 01 Benešov.

Zálohu je možné převést i na náš běžný účet číslo 1190782/0300 s variabilním symbolem 60603. Pokud zaplatíte zálohu převodem na účet, poznamenejte to prosím na přihlášku. Je možné zálohou zaplatit celou částku.

BLAHOPŘEJEME

➤ K narozeninám

Duben Fojtů Jitka, Bedrč – 45 let, Havlíková Vlasta, Hvězdovice – 81 let, Kopřivová Helena, Chocerady – 78 let, Mourková Jitka, Zvánovice – 82 let, Novotná Eva, Poříčí nad Sázavou – 60 let, Pivoňka Pavel, Mačovice – 40 let, Stolařová Marie, Čerčany – 60 let
Květen Drábková Marie, Benešov – 77 let, Jakubcová Marta, Petroupim- 30 let, Křížková Věra, Přestavlky – 70 let, Kvis Petr, Kunice – 65 let, Věra Kyselová, Přestavlky – 30 let, Matoušková Vlasta, Petroupim – 60 let, Libuše Podroužková Libuše, Čerčany – 78 let, Tichý Vlastimil, Hrusice – 77 let
Červen Macháčková Petra, Benešov – 30 let, Podholová Slavomila, Mnichovice – 86 let, Zach, Jaroslav, Vranovská Lhota – 70 let

Narozeniny děti

Duben

Květen Staník Kysela, Přestavlky – 4 roky, Kristina Ratajová, Čerčany – 14 let, Anička Svobodová, Přestavlky – 13 let

Červen Filip Bubla, Klokočná – 10 let, Jakub Hradečný, Mezihoří – 14 let, Kateřina Šafaříková, Praha – 13 let

RECEPTY

Bazarová buchta Jitky Tůmové

- na piškot z 8 vajec naklást ovoce / mandarinky, broskve apod./
- ušlehat 2 tvarohy v kostce / ne v krabičce – jsou moc řídké/
- 1 hera
- 150 g cukru
- namočit do 1/2 l mléka 80°C teplého želatinu Vitana / okolo 16 Kč, velikosti pudingu/ už nevařit, rozmíchat, nechat vychladnout
- asi po 30 minutách zamíchat ve šlehači s ostatní směsí, pak odebrat 1/5 a do té dát kakao
- větší část směsi nalít na ovoce a směsí s kakaem postříkat

Jablečná buchta s ořechy a polevou Věry Kyselové

TĚSTO:

15 dkg cukru, 25 dkg polohrubé mouky, prášek do pečiva (nejlépe Bio např. Alnatura), 2 dcl oleje, 2 pol.lžice kakaa (možno i karob), 1/4 l mléka, 2 vejce, vanilkový cukr, 4 pol.lžice rumu, 3-4 jablka, ořechy

POLEVA:

8 dkg másla, 8 dkg cukru, 1/2 balíčku vanilkového pudinku v prášku, 1 a půl pol. lžice kakaa, 1 a půl pol. lžice horké vody, 1 lžice rumu

POSTUP PŘÍPRAVY

Buchta: všechny ingredience smícháme, dáme na plech na pečící papír, pozor těsto je řidší, a nahoru nastrouháme jablka a posypeme nahrubo nasekanými ořechy. Pečeme 20-25 min na 150°C

Poleva: Máslo rozpustíme a zbytek už jenom vmícháme a polevu ještě teplou nalijeme na upečenou, trochu teplou buchtu cik-cak.

Rum můžeme vynechat!! ☺

VÝROČNÍ SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ - BENEŠOV

Milí přátelé, sestry a bratři z Benešovska, Vlašimska a všech dalších míst našeho sboru,

Letošní výroční sborové shromáždění vykonáme v rámci bohoslužeb
v neděli **20. března od 9,00 v Benešově**

Mimo obvyklého programu – zpráv o stavu sboru a schválení
hospodaření proběhne letos **volba staršovstva na léta 2011–2017.**

Velikonoční bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně: Benešov

22.4. - Velký pátek: 18.30

24.4. – Velikonoční neděle: 10.00

Velikonoční bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně: Soběhrdy

22.4. - Velký pátek: 18.00

24.4. – Velikonoční neděle: 10.00

SBOROVÝ PROGRAM V SEDLCI-PRČICI

Neděle 8:00 – bohoslužby (1. neděle v měsíci: 8.30 – rodinné bohoslužby)

Středa 18:00 – setkání žen

Čtvrtek 18:00 – bibl. hodina – děti

18.45 – konfirmandi

Pátek 19:00 – bibl. hodina - dospělí

Velikonoční bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně: Sedlec Prčice

22.4. - Velký pátek: 17.00

24.4. – Velikonoční neděle: 8.00

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina,
tel: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.
Číslo účtu .

Kurátor Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký
tel.:317 795 634; e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, www stránky: sobehrdy.evangnet.cz.
Číslo účtu 1190782/0300.

Kurátor: Jan Rataj

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice.Kazatel: jáhenka
Pavla Jandečková, , tel. 604185520,email: sedlec-prcice@evangnet.cz

Kurátor:Petr Dubský

Adresa redakce:Helena Ratajová, Vysoká Lhota 39, 257 22 Čerčany
e-mail: knihovna@cercany.cz. Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz
Vychází 4 x ročně, počet výtisků 400.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici zdarma.

Soběhrdský bratr:

Vydává sbor ČCE v Benešově a
sbor ČCE v Soběhrdech

